

— Ἀλήθεια, τί λές; Νά τή θάψουμε τ' ἀπομεσήμερο, νά γλυτώνουμε; ἐρώτησε ὁ Τρομάρας.

— Δέν τὴν ἀφήνουμε, λέω γώ, νά τή θάψουμε αὔριο τὸ πρωί;

— Αὔριο, κυριακή, πῶς νά χασομερήσω. Ἔχω νά σφάξω βῶδι. Μεθαὔριο τὴ δευτέρα τό-
τενες...

— Τὴ δευτέρα θά κατεβῶ στὸ παζάρι. Τὴ τρίτη πάλι...

— Μπελλάς ἀλήθεια κι' αὐτὸ τὸ πρᾶμμα. Καὶ εἶνε ποῦ δὲ βαστάει τὸ λείψανο... μπορεῖ καὶ νά βρωμήσῃ...

— Ἀλήθεια, δύσκολη δουλειά!... Τί λές νά κάνουμε τὸ λοιπός;

Ὁ Τρομάρας ἔξυσε τὸ κούτελό του.

— Μηγάρις ἔξερω κ' ἐγώ; πῶς τὸ κρένεις κ' ἐλόου σου;

— Ἡ γρουσοῦζα κι' αὐτή! Ἔμερα ποῦ διάλεξε νά τὰ κακαρώσῃ!...

— Ἀτυχο θηλυκό, π' ἀναθεμά το!... Ἐγὼ λέω... Μὰ στάκα πρώτα νά σφίξουμε μιὰ μποτιλία ἀκόμα...

— Ἄς τὴ σφίξουμε... Ταβερνιάρῃ! Φέρε μας τὰ ἴδια!...

(Μίμησις)

ΣΑΤΑΝΑΣ

« Ἐστρώθησαν σ' ἓνα τραπέζι καὶ σιγά-σιγά ἤρθαν στὸ κέφι... »

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ

ΣΤΑ χρόνια ποῦ περάσανε τὴ σκέψη μου γυρίζω, σὲ μιὰ ἱερὴ συγκίνηση τῆς πρώτης ἡλικίας. Στὸ εἰκονοστάσι ἢ μάννα μου μὲ πάει καὶ γονατίζω, γορκῶντας μέσα στὴν ψυχὴ τὸ φόβο τῆς θρησκείας. Ἄχ! νὰ μοροῦσα καὶ τι ἀκόμη νὰ λατρεύω!... Θεέ μου, πόσο σ' ἀγαπῶ, χωρὶς νά σὲ πιστεύω.

(Παρίσι, Φεβρουάριος 1909)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ